

samlega skorað á yður, herra landshöfðingi, þegar þjer, ef til kemur, veitið slík lán, að **6**
 leggja þá sýslunefndum þeim, er hlut eiga að máli, þá skyldu á herðar, að senda yður á **12. jan.**
 sínum tíma skilagrein fyrir því, hvernig lánnum þeim, sem veitt verða samkvæmt lögum
 þessum, hafi verið varið.

Brjef ráðgjafans fyrir Ísland til landshöfðingja um það hvernig að skuli farið **7**
 til að öðlast almenn rjettindi innborinna manna. — Í þóknanlegu brjefi 17. okt. f. á. **14 jan.**
 hafið þjer, herra landshöfðingi, beðið um leiðbeiningu ráðgjafans út af því, að brezkur
 konsúll W. G. Spence Paterson, sem þjer hafið sett til að gegna hinu óveitta kennara-
 embætti við gagnfræðaskólann á Möðruvöllum, hefir spurzt fyrir um, hvernig hann eigi
 að að fara til þess að fá rjettindi innborinna manna, en slík rjettindi eru honum nauðsyn-
 leg til þess að tekið verði tillit til umsóknar hans, þegar nefnt embætti verður veitt. Þjer
 hafið nú á eina hliðina látið í ljósi, að efasamt væri, hvernig skilja beri ákvarðanirnar í
 tilskipun 17. nóvbr. 1786, 7. og 8. gr., um það hvernig útlendingar, sem taka sjer ból-
 festu á Íslandi, öðlist rjettindi innborinna manna þar, ef annars yfirhöfuð tilskipun
 þessi gæti álitizt að vera enn í gildi, og á hinn bóginn hafið þjer talið það æskilegt að
 geta stuðzt við ummæli ráðgjafans, þegar þjer svarið fyrirspurnum um hvernig þeir
 skuli að fara, sem búsettir eru á Íslandi, til þess að fá rjettindi innborinna manna, ef slík
 rjettindi eiga að veitast með lögum, sem samþykkt eru af hinum danska ríkisdegi.

Í tilefni af þessu skal eigi látið hjálíða, þjónustusamlega að tjá yður til þóknan-
 legrar leiðbeiningar, að almenn rjettindi innborinna manna, sem samkvæmt stjórnskrá um
 hin sjerstaklegu málefni Íslands 5. jan. 1874, 4. gr., útheimtað til þess að geta orðið
 skipaður embættismaður á Íslandi, einungis fást með lögum, sem hið almenna löggjafar-
 vald ríkisins hefir gefið út, en að álíta verður, að með grundvallarlögnum 1849, 54. gr.
 sjeu úr lögum numdar hinar sjerstöku ákvarðanir í tilskipun 17. nóvbr. 1786, 8. og 9.
 grein, um að útlendingar fái rjettindi innborinna manna með því að setjast að í ein-
 hverjum kaupstað á Íslandi, þarsem þessar ákvarðanir eru með litlum mun endurtekn-
 ing á ákvæðum 3. og 4. gr. í lögnum um rjettindi innborinna manna (Indfödsrets-
 loven).

En þar sem nú mál um rjettindi innborinna manna heyra undir innanríkis-
 ráðgjafann, sem hlutadeigandi verður þannig að snúa sjer til með bónarbrjef sitt, þá hef-
 ur verið spurzt fyrir um hjá honum, hvernig bænarskrá frá manni þeim, er hjer um
 ræðir, eigi að vera úr garði gjörð, til þess að geta komið til greina, þegar samið verður
 lagafrumvarp það, um veitingu á rjettindum innborinna manna, sem lagt verður fyrir
 ríkisdag þann, sem saman kemur næsta haust. Innanríkisráðgjafinn hefir skýrt svo frá,
 að bænarskránni verði að fylgja ummæli hlutadeigandi lögreglustjóra um málið og
 að hún verði að færa skýrslur um atriði þau, sem fram eru tekin í hjálögðu umburðar-
 brjefi frá innanríkisráðgjafanum 22. maí f. á.¹

1) Umburðarbrjef þetta hljóðar þannig:

Ráðgjafinn skorar hjermeð þjónustusamlega á bæjarstjórnina í Kaupmannahöfn og amtmenn-
 ina að gæta þess nákvæmlega, að bænarskrár þær um rjettindi innborinna manna, sem sendar eru mjer

STYRKUR ÚR LANDSSJÓÐI.

Samkvæmt fjárlögum fyrir árin 1885 og 1886

16. gr. 6.

Hjeradslækni Dr. med. J. Jónassen veittar 100 kr. uppi kostnað við útgáfu á ritinu „Hjálp í viðlögum“.

EMBÆTTASKIPUN.

6. febr. veitti landshöfðingi málaflutningsmanni við hinn konunglega íslenska landsyfrrjett P á li M e l s t e ð lausn frá þeirri sýslan.

S. d. setti landshöfðingi Sigurð Þórðarson cand. juris til þess fyrst um sinn að gegna sýslaninni sem málaflutningsmaður við sama rjett.

KONSÚLL.

29. desember f. á. var H. S. Bjarnarson kaupmaður viðurkenndur af konungi sem sænsk-norskur vicekonsúll á Ísafrði.

ÓVEITTAR SÝSLANIR.

Báðar sýslanirnar sem málaflutningsmenn við hinn konunglega íslenska landsyfrrjett; úr landsjóði er veitt 800 kr. þóknun á ári fyrir hvora sýslanina um sig.

Sæki aðrir en Íslendingar um sýslanir þessar, eiga þeir, samkvæmt konungsbrjefi 8. apríl 1844 og konungsráskurðum frá 17. marz 1857 og 8. febr. 1863, að senda með bónarbrjefum sínum tilhlýðileg vottorð um kunnáttu sína í íslensku.

Auglýst 14. janúar 1886. Bónarbrjef eiga að vera komin til ráðgjafans 6. apríl 1886.

með ummælum bæjarstjórnarinnar eða hlutaðeigandi amtmanns, hafi inni að halda eða að þeim fylgi áreiðanlegar skýrslur um þessi atriði:

1) Fullt nafn umsækjanda og hvenær og hvar hann sje fæddur, sannað með tilhlýðilegum vottorðum; — 2) hvenær hann hafi komið hingað til lands, í hverjum sveitum á landinu hann hafi dvalið og hve lengi í hverri, á hvern hátt hann hafi haft ofan af fyrir sjer, í hvaða stöðu hann sje og hvernig hann hafi hegðað sjer allan þann tíma, sem hann hefir dvalið hjer í landi; — ef umsækjandi hefur húsbændavottorðabók eða ferðavottorðabók (Skudsmaals- eller Vandrebøger), verða þær að fylgja með bænarskránni; — 3) hvort hann sje giptur, og ef svo er, hve rrar þjóðar maki hans sje og hvenær hann hafi gipt, og verður það að vera sannað með hjónavígsluvottorði og fæðingarvottorði makans; — 4) hvort hann eigi börn í hjónabandi, hve gömul þau sjeu og hvort þau hafi hlotið danskt uppeldi og notið danskrar kennslu, en um það verða að fylgja vottorð frá hlutaðeigandi skólastjóra eða öðrum áreiðanlegum mönnum; — 5) hvort hann kunnir dönsku; vottorð um það er þó ekki nauðsynlegt, ef umsækjandi er fæddur í Noregi eða Svíaríki; — 6) hvort hann á nokkurn sjerstaklegan hátt sje bundinn við Danmörku, og verður þar skýrt að taka fram, hvort hann eigi þar fasteign eða ekki; — 7) hvort sveitarstjórnin í sveit þeirri, sem hann á heima í, þegar hann sendir frá sjer bænarskrána, sje því meðmælt, að hann fái rjettindi innborinna manna.

Á vottorði þau, sem einstakir menn gefa út af bænarskránni, verður yfirvaldið eða sóknarprestur að rita, að sá, sem vottorðið hefir gefið, sje áreiðanlegur maður.

Í sambandi við þetta skal skorað á bæjarstjórnina og amtmennina, hvort í sínu lagi, að reyna á þann hátt, er heppilegastur þykir, að gjöra það öllum almenningi kunnugt, að umsækjendurnir eiga helzt sjálfir að semja eða að minnsta kosti að skrifa undir bænarskránnar, sem mega ritast á óstimplaðan pappír og eiga að stílast til innanríkisráðgjafans, og að þær, að svo miklu leyti sem unnt er, eigi að sendast ráðgjafanum innan júnímánaðarloka, og sömuleiðis að ekki sje að búast við, að þær bænarskrár, sem koma til ráðgjafans eptir 1. septbr., verði teknar til greina þegar samíð yrði lagafrumvarp það um veitingu á rjettindum innborinna manna, sem lagt kynni að verða fyrir ríkisdag þann, er kemur saman á því ári.